

Prečo nespravíš zázrak?

Patrik Žolko

11. septembra 2019 ✚ *Spoločnosť*

Otázal sa dumajúc na záhrade novinár a komentátor z **Denníka 6**, ktorý z času na čas diskutoval so Stvoriteľom. Bol krásny septembrový deň, vo vzduchu bolo cítiť čerstvý vzduch, pravdepodobne vďaka novej prezidentke s dokonalým vystupovaním postrádajúcim progres, avšak s mierne progresívnym cítením. Táto konštrukcia pripomína melón, ktorý je tiež na prvý pohľad zelený, ale väčšia časť je červená. Progres vôbec najlepšie zamaskujete konzervatívnou noblesou spojenou s taktom, naproti čomu tradíciu a rozumnosť najľahšie zdiskreditujete progresívnym neokrôchaným správaním. Novinár sa taktiež riadil heslom – z progresu čerpám noblesu – avšak v súkromných úvahách ho svedomie často nabádalo zamýšľať sa nad pravdivosťou svojho svetonázoru.

Foto: Denník 6

„Taký malý zázrak,“ uvažoval novinár, „ale zas dostatočne veľký na to, aby bolo jasné, že to je naozaj zázrak. Stačil by mi na zmenu života, na zmenu k dobrému, k tomu čo vraj žiadaš, ak vraj existuješ. Na celkový reštart, refresh.“ V duchu tuší, že by bolo správne žiť správne, aj že existujú nejaké objektívne správne vzorce chovania, ale bez dôkazu nechce „zaprieť sám seba“. Nakoniec, nežije až tak nesprávne, sú ďaleko horšie od neho a on aspoň nikdy nič neukradol.

Zdvihol sa silný vietor. Novinárovi odfúklo slamený klobúk s logom Denníka 6, ktorý vyhral na firemnej párty „Zimný slnovrat“, ktorú pri príležitosti Vianoc usporiadal jeho chlebodarca. Šomrajúc sa zdvihol zdvihnúť klobúk, keď sa naraz začal klobúk zo zeme dvíhať sám. „Krtko!“, zvolal natešene. Avšak pod klobúkom sa nedvíhala hlina, ale čosi červeného...

Zdroj: publicdomainpictures.net

Modrý kabátik, červená čapica, tvár starca, postava malého dieťaťa. „Čo je?“, zapišťal zjav na nechápajúceho novinára, „prečo máš takú otvorenú hubu?“ Neborák sa zmohol len na bezmocnú odpoveď, ktorú inak vo svojej brandži neznášal: „Neviem.“ „Vieš kto som?“ zvyšoval piskot trpaslík. „Neviem.“ „Nič nevieš, nevieš nič o druhých, nevieš nič ani o svojej hube!“ nervoval sa zázrak. „Urob mi čaj!“ Novinár, trasúc sa, vybral sa neisto do kuchynky uvariť hosťovi čaj. Pomaly mu začalo svitať, pochopil čo sa práve deje. Vyplnilo sa jeho želanie, je svedkom zázraku, napíše o tom veľký článok, zmení sa celý jeho život, bude dokonalý človek, bude všetkých milovať, uverí.. Ale že by z hora posielali trpaslíkov?

V budúcnosti si bude tieto krásne pocity často vybavovať a zaleje ho studený pot, keď si uvedomí, že tie najkrajšie euforické pocity, ktoré chcel zažiť znovu, prežíval kvôli sebe, pre seba a skrze seba. To je tá podstata, ktorú zatiaľ nechápal, a ktorú ak si človek začne uvedomovať, pochopí, ako málo je schopný milovať niečo iné okrem seba, pretože **jeho skazená prirodzenosť smeruje k jeho sebazbošteniu**. Pochopí, že to neboli pocity a záchvaty lásky, ale sebalásky.

Trpaslík sa usadil na kuchynskej stoličke a pozoroval neboráka ako hľadá čajové vrecúško. „Kedy to už bude?“ mrňchal plačúcim hlasom. Novinárovi prvýkrát preblesla hlavou myšlienka, že zázrak si predstavoval trochu inak, vznešenejšie, myslel že sa celý čas bude pocitovo vznášať, aspoň tak ako pri prvej láske.. Ale niečo mu našepkáva, že je to len skúška. Musí dokázať svoju dobrotu a znášať pisklavého mužíčka s gráciou a porozumením, detinskosť predsa treba rešpektovať a pretvárať **iba** vlastným príkladom. Novinár nemal síce žiadne deti (ani trpaslíkov), ale ako promovaný človek vedel o ich výchove všetko. Napokon, vo svojich článkoch často kritizoval prísnu výchovu a zasadzoval sa o progresívnu komunikáciu s dieťaťom.

„Pozor na ústa, je vreľý“, priniesol hosťovi čaj. „Ja nemám ústa, ja mám hubu!“, pišťal drzý návštevník. Vtip spojený s drzosťou vytácal vôbec nášho novinára najviac. Ale návšteva je návšteva, a obzvlášť takáto významná ho prinútila vykúzliti úsmev. „Prečo máš tie hodiny tak vysoko?“ škrekol opäť zjav. „Zdvihni ma, chcem si ich obzrieť!“, panovačne rozkázal. Neborák novinár nemal inú možnosť, zdvihol zázračného hosta na rukách hore, aby si prezrel starodávne nástenné hodiny. „Dobre, umy moju šálku a poďme von!“

Novinárovi sa v krátkom čase vzácna návšteva zunovala a pôsobila mu úzkosť. Niečo podobné zažil pri prvom vzťahu, najprv lietel v oblakoch, aby sa následne umáral v depresiách. Začínal ľutovať, že prosil o nejaký zázrak.. Už pomaly chápe, že na to aby sa stal lepším, nepotrebuje zázračného trpaslíka. Stačil by nejaký nevychovaný spratok, ktorého by aspoň mohol vychovávať. Pretože tento zjav je zjavne nevychovaný, je otravný a treba ho stále obskakovať. Už len chýba aby ho začal ešte aj urážať.. Umyl šálku a vyšiel s trpaslíkom späť na záhradu. Medzitým starodávne hodiny odbili 12 hodinu, čo bolo čudné, keďže už bol podvečer. Niekoľko ich musel posunúť...

„Poludnie už odbili, v 6tke robia debili“, pospevoval si trpaslík. Novinár sa prudko zapýril a hnev mu svietil z očí. Urážky, narážky a akékoľvek prekážky voči jeho zamestnávateľovi diskvalifikovali v jeho očiach všetkých a všetko. Nazýval to nežná degradácia, keďže na nikoho nikdy ruku nevztiahol, ale vždy sa s podobnými elementami slovne alebo písomne vysporiadal a „degradoval“ ich. Drzý návštevník začínal byť na obtiaž..

Zázračník sa priblížil k svojmu hostiteľovi a svojimi veľkými úprimnými očami sa zadíval na zachmúreného novinára a usmial sa úprimným detským úsmevom. „Už ťa nebavím, však?“ Novinára ovládol sentiment

a nedokázal povedať to, čo si naozaj myslel. Tobôž keď išlo o zázračnú návštevu, veď zázrak hádam ešte nikto neposlal preč...

Nezmohol sa však na žiadnu odpoveď, čo trpaslíka primälo k odchodu na miesto, z ktorého sa vyrojil. Zamával ešte na rozlúčku, a postupne začala miznúť jeho drobná postava, modrý kabátik, červená čapica a duša dieťaťa. Novinár chcel niečo povedať, ale nepodarilo sa mu vydať ani hlásku. Sentiment nedokáže to čo láska...

Zdroj: pxhere.com

Novinár zrazu na záhrade precitol. Zobudil sa. Uvedomil si, že to bol len sen. Alebo taká malá sonda do vlastného svedomia? Znovu komunikuje s Bohom: „Prečo si mi do toho sna neposlal osobu vznešenú, krásnu osobu, ale uplakanú a neschopnú bytosť, ktorá stále vyžadovala pozornosť? Alebo prečo si sa mi nezjavil ty sám?“ V mysli sa mu vynára spomienka z detstva, kedy mu matka prvýkrát listovala obrázkovú Bibliu, z ktorej mal najradšej ten výjav z Betlehemskej maštale. Teraz však túto scénu vníma inak: v maštali leží bezbranné, uplakané a neustálu pozornosť vyžadujúce dieťa. Zázračné, božské, ale predsa nepostačujúce na zmenu pre mnohých. Ako ten trpaslík.

Novinár postupne chápal čoraz viac a viac. Po prvotnom úžase sa zázrak časom zunuje a človek zostane človekom so všetkými svojimi špecifickými slabosťami, ktoré bude musieť premáhať iba svojou vôľou a pomocou zhora, ktorú niektorí volajú milosť. Zázračný sen mu ukázal jeho malosť vo veľkom. Pohostil trpaslíka – ale z povinnosti, nevynadal mu – ale zo strachu. V podstate sa mu hnusil. Nevedel prejaviť lásku k nedokonalosti a akceptovať chyby iných, zaprieť sám seba a svoje túžby, milovať aj s prekážkami, nepohodlne. Keď svetu na zmenu nestačil a nestačí ani dokonalý Boh, ako mu postačí čokoľvek iné?

Svedomie, tá posledná božská kvapka v jeho duši, mu odpovedá na jeho otázky a prosby toto: Nedostaneš zázrak, lebo by ťa nezmenil. Ak by si ho dostal, iba by to zväčšilo mieru tvojich priestupkov. Nemáš lásku. To dobré čo v sebe nachádzaš, je vlastne len sentimentálnosť. A tá ťa k lepšiemu nepriblíži, tak ako nedokázala zadržať trpaslíka pred jeho odchodom. Láska nie je sebaláska, nie je ľahké sa k nej dopracovať, a jej budovanie nie je vždy sprevádzané krásnymi pocitmi. Práve naopak, musí sa často potýkať s nepeknými pocitmi, ktoré sebaláska odvrhuje ako niečo nepríjemné, rušiacie a nedokonalé. Láska sa potýka aj s nudou a jednotvárnosťou, ktorú sebaláska neznáša a hľadá príjemnú náhradu a neustály vzruch. Stal sa naozaj zázrak a novinár pochopil, reštartoval, pozmenil, pokoril...? To zistíme nabudúce pri jeho príchode do redakcie Denníka 6..

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preco-nespravis-zazrak/>